

[Thestrup.]

giernes voksende magt —, har dels alene, dels i forbindelse med krigsførelsens ændrede karakter skabt forandringer i forholdene, der i de sidste 20 år har vist sig ganske overordentlig skæbnesvangre for de små stater. Det, der er det karakteristiske ved de partier, der er opbygget på ideologierne, er, at de sætter hensynet til partiet over hensynet til staten. Derved kommer disse nye partier til at adskille sig væsentligt fra de politiske partier, vi tidligere har kendt. De gamle politiske partier har altid begrundet deres tilværelse med, at netop deres politiske teori og praksis var den, der tjente det fælles fædreland bedst, og har derfor som en forudsætning for hele deres virksomhed haft troskaben mod landet, d. v. s. at der aldrig skulle kunne blive nogen konflikt for disse partier eller deres enkelte medlemmer mellem deres pligter overfor partiet og deres pligter overfor staten. Det var altid og i enhver situation staten, der burde adlydes.

For de på ideologierne opbyggede partier er pligterne mod partiet vigtigere end pligterne mod staten. Det kommer frem de steder, hvor sådanne partier endnu ikke er kommet til magten, men kæmper for at opnå dette. Meget tidligt kom det frem i de østrigske nazisters kamp inden Anschluss, således som det nu ligger fuldt oplyst, bl. a. i Nürnbergdommen. Det er utvivlsomt tanken om, at nationalstaterne som følge af deres indbyrdes kampe er for svage til at udnytte de muligheder, der gennem en industrialisering foreligger for at skabe de vilkår, som disse partier ønsker, der får dem til at vende sig fra nationalstaterne som uegnede til at skabe den større enhed og de dermed følgende bedre vilkår.

Der er naturligvis intet som helst forkasteligt i at mene, at nationalstaterne ikke er i stand til at løse deres opgave, eller i at forsøge at finde andre veje, heller ikke i til dette formål at danne partier, der når udover landegrænserne. Det, en straffelov bør vende sig imod, er kun den partidannelse, der tilsigter med fremmed magt at angribe nationalstaten.

I den demokratiske stat står vejen åben for ethvert parti til at forsøge at vinde flertallet og dermed magten ad fredelig vej og, når dette er sket, at lade staten afslutte de alliancer og forbund, som flertallet beslutter. For disse bestemmelser må mindretallet bøje sig, men den demokratiske stat kræver ikke, at mindretallet skal ophøre med sine forsøg på at få flertal for sine anskuelser.

Det, straffeloven skal vende sig imod, bliver således det hjemlige partis brug af frem-

med magt overfor sit eget land eller det hjemlige partis „laden sig bruge“ af den fremmede stat overfor sit eget land. Der er her en række grader lige fra propagandaen for en fremmed magts interesser og til den direkte femtekolonnevirksomhed, forberedelse af krigsmæssig bistand til fjenden. De højere grader af disse omhandles i § 102, propagandaen i § 101. Medens de højere grader ikke rejser nogen tvivl, skal jeg erkende, at det forekommer mig vanskeligt at trække grænsen mellem de tilfælde, hvor en virksomhed er af en rent oplysende og saglig art, og de tilfælde, hvor virksomheden er propaganda for et fremmed land som forberedelse til at skaffe dette uberettiget indflydelse i sit eget. Da det i de sidste 20 år har vist sig, hvor farlig propagandavirksomheden er som led i en fremmed stats forsøg på at skaffe sig indflydelse i et andet land, er mit parti enig i, at der optages en bestemmelse, der griber ind mod det. Jeg tror, at forslaget § 101 har fundet en heldig måde at gøre dette på ved at opstille som kriterium, om finansieringen af virksomheden udøves skjult fra det fremmede land eller ikke. Hvor finansieringen foregår i det skjulte for fremmede penge, er der erfaringsmæssigt temmelig stor sikkerhed for, at den fremmede magt plejer ulovlige interesser.

Der er sjældent noget tiltalende ved at indføre skærpede straffebestemmelser. Jeg tror, at vi, når vi overvejer indførelsen af skærpede straffebestemmelser i straffelovens kapitel 12, ikke må undlade at tage i betragtning, at en af grundene er, at vi ønsker at undgå den fare for inddragelse i krig, der kan ligge i, at et lille land ikke i tide sætter sig imod, eller kan sætte sig imod, en fremmed stats forsøg på at få ulovlig indflydelse i landet.

Hvad ændringerne i kapitel 13 angår, kan jeg tiltræde de principielle synspunkter, der fremgår af betænkningen og af den højtærede ministers fremsættelsestale.

Den højtærede justitsminister endte sin indgående redegørelse for forslaget med nogle udtalelser om, at han tvivlede om straffens værdi til bekæmpelse af kriminaliteten, og dette gjaldt særlig for de politiske forbrydelsers vedkommende.

Jeg kan tilslutte mig disse udtalelser med den bemærkning, at der er en væsensforskel mellem de mennesker, der for økonomisk vindings skyld eller for anden personlig fordels skyld udfører arbejde for fjenden, og den egentlig politiske idealist, der bryder lovene. Denne sidste vil hverken de foreslåede eller strengere straffebestemmelser kunne hindre i at sætte troen på sin sag